

「今日が日本」
日本とその文化。

KYO/TO/KYO

ปั่นเกี้ยวโตไซลโตเกี้ยว

KYO / TO / KYO

ปั่นเกี้ยวโตไพล่โตเกี้ยว

หนังสือ : KYO/TO/KYO ปั่นเที่ยวโตเกียวโตเกียว
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ : 978-616-7063-88-1
เรื่อง : งาม
พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน 2558
จำนวน : 216 หน้า
ราคา : 229 บาท

บรรณาธิการผู้พิมพ์โฆษณา : อภิชาต ดิยะจันทร์
ที่ปรึกษากฎหมาย : ปรีชา ไกรวรรณ
บรรณาธิการที่ปรึกษาอาวุโส : นิศารัตน์ สัตตะสุวรรณ
บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศิริรัชช เทียนทอง
หัวหน้ากองบรรณาธิการ : ศิริเพชร เอี่ยมพันธ์
กองบรรณาธิการ : สุธิตา สมาชิก
ปก/รูปเล่ม : บริษัท อทิตตา ศรีเอชเอ็น จำกัด
ฝ่ายโฆษณา : ฝ่ายขายและการตลาด บริษัท อทิตตา พับลิเคชั่น จำกัด
โทรศัทพ์ 0 2972 4266 ต่อ 114, 115, 117
บริษัท 48 พัล์ม จำกัด โทรศัทพ์ 0 2933 9571
บริษัท อทิตตา พรินติ้ง (ประเทศไทย) จำกัด
67/79 ถนนพหลโยธิน 69 แขวงอนุสาวรีย์
เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220
โทรศัทพ์ 0 2972 4266 โทรสาร 0 2972 4264
Homepage : www.e-travelbookshop.com

จัดจำหน่าย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางลอนม ต.มหาสวัสดิ์
อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัทพ์ 0 2423 9999
โทรสาร 0 2449 9222, 0 2449 9500-6
Homepage : www.naiin.com

เจ้าของลิขสิทธิ์

บริษัท อทิตตา พับลิเคชั่น จำกัด

คำแนะนำนักพิมพ์

บางครั้งเรามักลังเลใจก่อนออกเดินทาง คิดมาก คิดเยอะ คิดว่าไม่พร้อม คิดกลัวเรื่องงาน คิดว่ายังไม่ถึงเวลา จนปล่อยให้เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว มารู้ตัวอีกที บางคนไม่มีโอกาส ไม่มีเรี่ยวแรง ที่จะได้เดินทางออกไปชมโลกตามใจฝันเสียแล้ว

แต่ถ้าตอนนี้คิดว่ายังมีโอกาส ยังพร้อม ยังไม่ยอมแพ้ ยังอยากไปอยู่ ชาติเพียงแรงบันดาลใจ หรือแรงกระตุ้นเล็กๆ เท่านั้น ลองมาฟังเรื่องราวของพนักงานออฟฟิศหน้าวงคนนี้ ที่อยู่ดีๆ ก็นึกอยากจะไปปั่นจักรยานเล่นในญี่ปุ่นแบบไม่มีปีมีขลุ่ยคนนี้ดูสิ

เรื่องราวจากกระทู้ท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างดี KYO-TO-KYO : The unplanned Bicycle Trip กลายมาเป็นพ็อกเก็ตบุ๊กชื่อ “KYO/TO/KYO ปั่นเที่ยวโตเกียวโตเกียว” บอกเล่าประสบการณ์แบบกวนนิด ๆ ทะเล้นหน่อยๆ ตลกหน้าตายล้นๆ ของ ‘จ๋วง’ พนักงานออฟฟิศธรรมดา ผู้ตัดสินใจอย่างไม่รอช้า ออกไปทำตามใจฝัน ขอหยุดพักจากชีวิตออฟฟิศเต็มๆ ไปปั่นจักรยานที่ประเทศญี่ปุ่น ในเกียวโตและโตเกียว เป็นเวลา 11 วัน แบบตัวคนเดียว ลุยเที่ยวตามใจอยาก

ระหว่างทางที่ปั่นผ่านเขาไม่ได้พบแค่สถานที่แปลกใหม่และคนแปลกหน้า แต่เขาจะได้พบกับมุมมองของชีวิตในอีกแง่มุมหนึ่งที่เราอาจมองข้าม สิ่งละอันพันละน้อยที่มีความหมายอย่างคาดไม่ถึง และแรงบันดาลใจที่ทำให้ความฝันมีคุณค่า

“You don’t understand now what
I am doing, but someday you will.”
Jesus

คำนำผู้เขียน

เคยอยากทำอะไรสักอย่างแต่ไม่รู้จะเริ่มยังไงใหม่ครับ?

อยากทำชนิดที่ไม่รู้จะเริ่มมาก่อนเลย แล้วลองมาถามคนอื่นที่รู้เรื่องนั้น อยู่ว่าอันนี้ทำอย่างไร ต้องเตรียมตัวอะไรบ้าง ต้องเลือกแบบไหน ต้องใช้อะไร ต้องมีความสามารถอะไรถึงจะทำมันได้ดี คำตอบจากคนที่คร่ำหวอดอยู่ในวงการเหล่านั้น อาจไม่ได้น่ารักและชวนให้เราอยากเข้าไปทำสิ่งนั้นมากขึ้น จะออกมาหาข้อมูลเองก็งมโลกอินเทอร์เน็ตอันกว้างใหญ่ใบนี้ไม่ถูก สุดท้ายแล้ว ก็ล้มเลิกความคิดนั้นไป เพราะรู้สึกว่แค่เริ่มอยากทำ มันก็ยากเสียแล้ว

เคยอยากปั่นจักรยานไหมครับ?

อยากปั่นในอารมณ์ที่ไม่ได้สนใจเลยว่าต้องปั่นจักรยานรุ่นไหน เติมนม ยังไง ใส่หมวกกันน็อกแบบไหน หรือจะปั่นไปที่ไหนดี แต่รู้สึกว่อยากปั่นไปไกลๆ แล้วก็ไม่ได้อยากใช้ช่วงที่รู้สึกอยากแบบนี้หมดไปกับการเรียนรู้ว่เราต้องทำอะไรถึงจะทำนั่นทำนี่เป็น กว่าจะเป็นทั้งหมดอย่างที่พูดมา ความอยากก็จากไปซะแล้ว

ผมเป็นคนนั้นแบบนั้นครับ

เอาความอยากที่เกิดขึ้น ณ ตอนแรกเป็นที่ตั้ง แล้วลุยเลย

กะอีแค่ไปปั่นจักรยานที่ญี่ปุ่นคนเดียว ไม่เห็นต้องเตรียมตัวอะไรมา อย่างมากก็แค่จักรยานพัง อ้อ! ไม่ต้องกลัวไปไม่เป็น ทำไม่เป็นนะ

On the job travailing - เทียวไปทำไป เต็มมันก็เป็นเอง :)

จ่วง

CONTENT

ปั่นเกี่ยาโตไฟสโตเกี่ยา

21
DAY 1

33
DAY 2

57
DAY 3

87
DAY 4

99
DAY 5

119
DAY 6

135
DAY 7

151
DAY 8

171
DAY 9

189
DAY 10

201
DAY 11

การเดินทางของคนไม่มีจักรยาน

ผมไม่มีจักรยาน

การจะไปปั่นจักรยานที่ญี่ปุ่นโดยไม่มีจักรยานจึงเป็นเรื่องน่าสนุก
จะว่าไปแล้ว 25 ปีมาแล้ว ผมไม่เคยมีจักรยานเป็นของตัวเองเลยแม้แต่คันเดียว จำได้ว่าเคยขอร้อง อ่อนวอน ลงไปต้นบนพื้นตลาดนัดเพื่อขอแม่ซื้อจักรยาน BMX รุ่นล่าสุด ณ เวลานั้น ให้ร้องไห้ไวยวาย กลิ้งจนเลือดเอะก็ไม่เป็นผล โดนตำหนายัยบ แถมแม่เดินกลับบ้านโดยไม่โยติอีกต่างหาก
แม่พูดสั้นๆ ขณะที่ผมกำลังลงไปเดินเบรกแดนซ์ ปากก็กรี๊ดร้องกลางตลาดว่า “อยากได้ก็เก็บตังค์ซื้อเอง”

เธอพูดแบบนี้บ่อยครั้ง การร้องไห้เพื่อให้ได้บางอย่างมาทดแทนน้ำตาไม่เคยใช้ได้กับแม่ผม เป็นประโยชน์ที่แม่พูดด้วยน้ำเสียงและใบหน้าเรียบนิ่ง ไม่มีอารมณ์ใดๆ แต่มีพลังติดอยู่ในใจเด็กผู้ชายคนนั้นมาจนถึงวันนี้ จำไม่ได้ว่าตอนนั้นหยุดร้องไห้เมื่อไหร่ แต่จำได้ว่าต้องกลับมาซักเสื้อผ้าชุดนั้นเอง

ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ผมก็ยังไม่มียจักรยาน ลืมไปแล้วว่าเคยอยากได้มัน ทุกวันนี้ใช้ยานพาหนะเกือบทุกอย่าง รถยนต์ มอเตอร์ไซด์ เรือ และเครื่องบิน แต่ไม่เคยจำได้เลยว่า ครั้งหนึ่งอยากได้จักรยานมากแค่ไหน อาจเป็นเพราะตอนนั้นเราไม่ได้อยากได้มันจริงๆ หรือเพราะยังเก็บตังค์ตามที่แม่บอกไม่ได้กันแน่ หรือการอยากได้อะไรบางอย่าง มันจะมีพลังอยู่แค่เสี้ยววินาทีนั้น ถ้าความอยากได้ที่มียังไม่มากพอ สักพักก็จะลืมมันไปเอง?

ผมอยากปั่นจักรยาน

รอบนี้คงไม่รู้จะไปบอกใคร จะลงไปร้องไห้ ดิ้นหน้ากระจกให้ตัวเองดูก็คงไม่ไหว ได้แต่บอกรับตัวเองเจี๊ยบๆ หลังจากอ่านนิตยสารเล่มหนึ่งว่าด้วยการปั่นจักรยานที่ญี่ปุ่นแบบตะลุยรอบเกาะจนจบ ผมก็รู้สึกว่าจะต้องมีจักรยานเป็นของตัวเองบ้างแล้วแหละ ชีวิตมันคือการเดินทาง ไอ้เด็กคนที่ร้องไห้กลางตลาดนัดคนนั้นกลับเข้ามาสังรังคนเดิมแล้ว มันกระซิบบอกผมข้างหูว่า อยากได้จักรยาน อยากได้จักรยาน ได้ยินไหม??

ผมเป็นพวกบิดง่ายครับ อ่านอะไรนิดหน่อย พออินไปกับมันก็เริ่มวาดฝันใหญ่โต ลองเช็คยอดเงินในสมุดบัญชี เงินเก็บเท่าที่มีตอนนี้คำนวณคร่าวๆ น่าจะพอสำหรับการมีจักรยานสักคัน และสามารถหนีไปปั่นที่ไหนไกลๆ ได้สักที ไม่รู้ว่าไกลได้สักแค่ไหน แต่ในใจผมเลือกจะไปญี่ปุ่น ประเทศแรกและประเทศเดียวที่ตั้งใจว่าต้องไปด้วยน้ำพักน้ำแรงตัวเอง บ้านสไตล์ญี่ปุ่นแบบในการ์ตูนมารูโกะ บ้านโนบิตะ (ดูเป็นคนดูการ์ตูนน่ารักชิๆใหม่ล่ะ) มุ่งมั่นว่าต้องปั่นผ่านบ้านแบบนั้นให้ได้ ไม่มีจุดหมายอื่นใด อยากไปดูบ้านเมืองเขา อยากไปปั่นจักรยานแล้วคุยกับตัวเอง

หยิบปฏิทินขึ้นมาดู ช่วงวันหยุดยาวลาพักร้อนต่ออีกนิดหน่อยแล้วไปปั่นจักรยานดีกว่า มีเวลาอีก 2 เดือน คิดไว้ว่าจะไปสัก 10 วัน

เป็น 10 วันที่ผมจะเรียกไอ้เด็กงอแงเมื่อ 10 กว่าปีก่อนกลับมา

เป็น 10 วันที่ไม่ขออะไรมาก ขอแค่ได้ปั่นจักรยานไปไกลๆ ดูท้องฟ้า

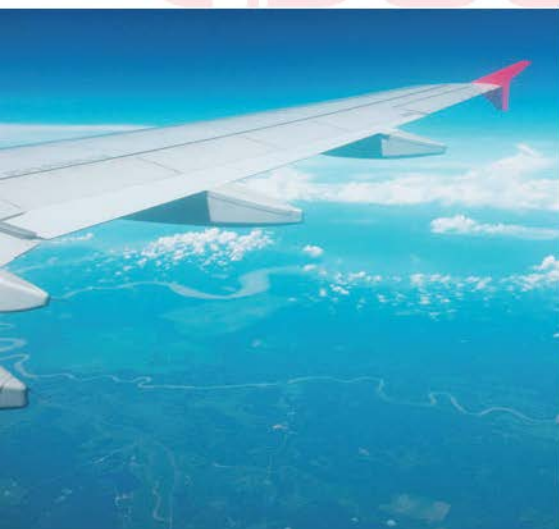
ดูต้นไม้ ได้พบใครหรือรู้จักใครเพิ่มขึ้นสักคน จะได้กลับไปอวดแม่ที่บ้านว่า “แม่ ผมมีจักรยานแล้วนะ ไปปั่นจักรยานที่ญี่ปุ่นมาด้วยแหละ” (ทำหน้าที่ ร่าเริง)

แล้วแม่ตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งเหมือนเดิมว่า “แหม... ดัดจริตจริงๆ”

แค่นี้ก็พอใจแล้ว

การไปไหนคนเดียวไม่ใช่สิ่งที่คนในยุคนี้ทำกันสักเท่าไร

ถ้าให้นับจำนวนครั้งที่เราไปเที่ยวคนเดียว ไปดูหนังคนเดียว ไปกินข้าวคนเดียว ก็อาจนับครั้งได้ แต่สำหรับบางคนอาจไม่เคยได้ทำอะไร

หรือได้ไปไหนคนเดียวเลย เป็นเพราะเขามีใครสักคนที่คอยอยู่เคียงข้าง คอยใช้เวลาหรือไปไหนมาไหนด้วยกันจนชิน พอต้องเริ่มทำอะไรคนเดียว ก็ชักจะหวั่นไหว ทำอะไรไม่ถูก

คนเรามักคิดไปเองว่าอะไรที่ทำคนเดียวเป็นโอกาสดีที่ทำให้ความเหงาก่อตัวขึ้น ใหม่ๆ ที่หลายครั้งในชีวิต การอยู่กับคนมากมายอาจทำให้เหงาได้มากกว่าการอยู่คนเดียวเสียอีก

“เหงาบ้างอะไร ไปแบ็บเดียว” ผมตอบเพื่อนขณะที่มันมาถามว่า “ไม่กลัวความเหงาทำร้ายจิตใจตอนไปปั่นจักรยานที่ญี่ปุ่นคนเดียวเหรอ

น่าแปลก สิ่งที่เรากลัวเมื่อต้องออกเดินทางหรือทำอะไรคนเดียวไม่ใช่ “อันตราย” แต่กลับเป็น “ความเหงา”

ไม่มีใครรู้ แต่เท่าที่รู้ ความเหงาไม่เคยทำร้ายใคร มีแต่คนอ่อนแอเท่านั้นแหละที่ชอบเอาความเหงามาเป็นข้ออ้างของการไม่ยอมออกเดินทาง หรือทำอะไรด้วยตัวเองสักที ผมเข้าใจในความเป็นห่วง และเพื่อนก็คงเข้าใจในความคั่นดินของผม เขาเป็นว่าผมจะระวังตัว ไม่ต้องเป็นห่วงมากนัก เดี่ยวจะรีบกลับมาหาแน่นอน

ไปคนเดียวไม่เหงาหรอก ที่พวกมึงหนีไปอยู่กับแฟนกันหมดกูยังอยู่ได้เลย

อีกอย่าง นี่ไปปั่นจักรยาน ไม่ได้ไปตาย...โอเคนะ

ระยะทางจากเมืองเกียวโตไปโตเกียวอยู่ที่ประมาณ 500 กิโลเมตร ถ้านั่งรถไฟชินคันเซ็นจะใช้เวลา 138 นาที ถ้าขับรถยนต์ใช้เวลาประมาณ 5 ชั่วโมง 38 นาที ถ้าเดินไปก็ประมาณ 95 ชั่วโมง หรือราวๆ 4 วัน ทั้งหมดนี้ Google เป็นคนบอก

แต่ Google ไม่ได้บอกว่าถ้าปั่นจักรยานไปจะใช้เวลากี่วัน

ผมเลือกวางเส้นทางคร่าวๆ ว่าจะไปเริ่มปั่นที่เกียวโตแล้วหาทางมาโตเกียวให้ได้ ลองเปิดเว็บไซด์ค้นหาดูว่ามีคนเคยปั่นจักรยานจากเกียวโตไปโตเกียวไหม ปรากฏว่ามี พวกเขาใช้เวลาในการปั่นวันละประมาณ 80-100 กิโลเมตรต่อวัน ทำให้เขาเดินทางไปถึงโตเกียวได้ในเวลา 4-5 วัน และมีชีวิตรอด (อันนี้สำคัญ)

อย่าลืมนั่นมันมาตราวัดจากนักปั่นมืออาชีพที่มาลงสนามที่ญี่ปุ่น แต่ผม นักอวกาศปั่นที่เพิ่งมีอาชีพ บอกกับตัวเองว่า วันละ 40-50 กิโลเมตรก็น่าจะไหว 10 วันก็ถึงพอดิ (ประเมินตัวเองไว้สูงมาก) คิดแบบมองโลกในแง่ดี รถยางไม่แตก ไม่หลงทาง และไม่เหนื่อย คิดแบบมองโลกในแง่ร้าย ถ้ารถยางแตก ผมจะแบกขึ้นรถไฟ ถ้าหลงทางก็จะถาม Google ถ้าเหนื่อยก็จะพัก กำหนดนอนนั่น

อ่านถึงตรงนี้แล้วอย่าเพิ่งคาดหวัง โอ้โฮ มันจะปั่นจักรยานจากเกียวโตไปโตเกียว จริงๆ แล้วผมไม่ได้ตั้งใจหรือวางแผนว่าจะปั่นทั้งหมด 400 กิโลเมตรหรอกครับ ถ้าปั่นไหวจะไปให้ถึง ถ้าปั่นไม่ไหวก็อาจจะเดินหรือหยุดพักตามข้างทาง จะแบกจักรยานขึ้นรถไฟ จะนั่งมอเตอร์ไซด์รับจ้าง (ถ้ามี) ผมจะลองหาวิธีอื่น ยิ่งไงๆ ก็ต้องไปถึงโตเกียวให้ได้

แต่คิดมันก็ง่าย (แน่ละ อะไรที่ยังไม่ได้ทำมันก็ดูง่ายไปหมด) แต่ถึงเวลาจริงแล้วจะไหวหรือเปล่าค่อยไปว่ากันอีกที คอนเซปต์มีแค่นี้ แผนที่ไม่รู้ ไปดูกันวันนั้น (ความจริงก็โหดมาแอบดูอยู่บ้าง แต่ดูแล้วฝอแทบตายเลยเลิกไป) ที่เหลือก็แค่เก็บกระเป๋าคือตัวเครื่องบิน แล้วเตรียมตัวเดินทาง

ทำทุกอย่างเหมือนง่าย แต่ในใจเริ่มรู้สึกว่ามันไม่น่าจะง่ายขนาดนั้น คิดว่ามันง่ายไว้ก่อน จะได้กล้าที่จะเริ่มทำมัน

บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าทำไมผมเลือกที่จะไปคนเดียว

ผมเคยไปเที่ยวกับใครหลายคน ไม่ว่าจะเพื่อน พี่ ครอบครั หรือที่ทำงาน ในการไปแต่ละครั้ง ความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับแต่ละคนแต่ละสถานที่ที่ไปด้วยจะไม่เหมือนกัน การไปเที่ยวกับหลายๆ คน ความเป็นตัวเองของเราจะถูกกลดทอนลงกึ่งหนึ่ง หมายถึงเราต้องปรับตัวไปกับคนส่วนใหญ่ให้สามารถเที่ยวได้อย่างลงตัวและไปด้วยกันได้จนจบทริป โดยที่บางครั้งกิจกรรมบางอย่างไม่ใช่สิ่งที่ยากไปทำด้วยเลย

การไปไหนด้วยกัน เราต้องใช้เวลาสำหรับความสนใจของแต่ละคนไว้เพื่อให้ครอบคลุมความต้องการของคนทั้งหมด ทำให้การไปในสถานที่เดียวกันโดยมีจุดประสงค์ไม่เหมือนกัน ความสุขที่เกิดขึ้นจึงมีไม่เท่ากัน
ใช้ว่าการเดินทางทุกครั้งเราต้องไปคนเดียว มีคนอื่นร่วมทางไปด้วย

ก็ทำให้ตลอดเส้นทางนั้นดูไม่เสียบเหงา ยิ่งเป็นคนทีคล้ายกับเราด้วยแล้ว ก็ยิ่งทำให้บางสถานการณ์ที่ดูธรรมดา กลับเป็นช่วงเวลาพิเศษขึ้นมาทันที แต่มันควรจะมีสักครั้งที่ได้ออกเดินทางตามลำพัง โดยมีเพียงความคิดและความรู้สึกของตัวเองเป็นตัวนำทาง อยากเที่ยวซัวยก็เที่ยว อยากย้อนกลับมาที่เดิมก็กลับ อยากยืนมองต้นไม้ก็ยืน อยากแช่น้ำในทะเลทั้งวันก็ทำ ไม่มีถูกผิด ไม่มีการเสียเวลา และไม่มีคำว่าเสียดาย

ให้ตัวเองเป็นคนตัดสินใจ แม้จะเป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ มันก็ไม่ใช่ว่าในชีวิตหรือท่ที่สามารถตัดสินใจได้ด้วยตัวเอง เพราะบางอย่างที่เรากำลังทำอยู่ อาจเกิดจากการตัดสินใจของคนอื่นก็เป็นได้

มาออกเดินทางกันเถอะ ไปคนเดียว หัวเราะก็ไม่มีใครว่า ร้องไห้ก็ไม่มีใครรู้

ญี่ปุ่นไม่ใช่กรุงเทพฯ

การเดินทางด้วยความไม่รู้ในประเทศที่มีระบบซับซ้อนมากที่สุดในโลก ฟังดูเหมือนเป็นการเดินทางที่เต็มไปด้วยความประมาท

ใครๆ ก็ให้ความสำคัญกับการวางแผนเมื่อต้องเดินทาง เราสามารถจัดตารางการเดินทางทั้ง 10 วันได้โดยที่แทบจะไม่ทันได้ก้าวออกจากบ้าน เป็น 10 วันที่รู้ทั้งหมดว่าจะเกิดอะไรขึ้น หลับตาปุ๊บก็เหมือนได้เอาตลับไปแตะที่ธรณีประตูโตเกียว ดิสนีย์แลนด์ในการเดินทางวันแรก ภาพของดอกซากุระที่เป็งบานอยู่เต็มสวนสาธารณะอุเอโนะมันช่างสดใสในวันที่ 2 ทุกอย่างในหัวมันชัดเจน เหมือนได้ไปท่องตั้งแต่ยังไม่ทันออกตัวเที่ยว

ข้อดีของการไม่วางแผนก่อนออกเดินทางคือไม่ต้องคิดว่าจะต้องทำอะไรก่อนไป เก็บกระเป๋าอย่างเดียว ส่วนข้อเสียนะเหรอ เราก็คงจะต้อง

คิดถึงทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางตลอดเวลาที่อยู่ที่นี่ ฟังดูไม่น่าสนุก แต่น่าตื่นเต้นมากเลยใช่ไหมล่ะ

ผมไม่เคยคิดว่าการไม่วางแผนเมื่อต้องออกเดินทางคือสิ่งควรทำ แต่ผมคิดว่าการออกเดินทางสักครั้งโดยที่ไม่ได้วางแผนมาก่อนเป็นเรื่องน่าลอง ลองออกเดินทางไปสักที่ โดยไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน จุดหมายปลายทางคืออะไร ไม่รู้ว่าจะไปกินอะไร ไม่รู้ว่าจะนอนตรงไหน และไม่รู้ว่าจะได้เจอกับใครบ้าง

เราออกเดินทางเพราะความไม่รู้ หรือความไม่รู้ทำให้ออกเดินทาง?

ผมไม่รู้ ผมรู้แค่ว่าคนที่ออกเดินทางเป็นคนแรกมักไม่รู้หรือกว่าข้างหน้าคืออะไร แต่หลังจากที่เขากลับมาแล้ว จะบอกใครต่อใครได้ว่าเส้นทางที่ไปมานั้นผ่านอะไร แล้วต้องเจอกับอะไรมาบ้าง

ไม่อยากเดินทางตามไกด์บุ๊ก อยากเดินทางตามใจตัวเอง ถึงแม้จะไม่รู้อะไรเลยแต่ก็จะไป เพราะมันไม่มีอะไรน่ากลัวไปกว่าการนอนอยู่บ้าน แล้วบ่นว่าข้างนอกน่ากลัวจังเลยหรอก

“เคยอ่านแฮร์รี่ พอตเตอร์เล่มแรก ฉากที่แฮร์รี่เข้าไปที่ร้านขายไม้กายสิทธิ์ของโอลิแวนเดอร์ในตรอกไดแอกอนไหม สิ่งเจตตีย์ แฮร์รี่แม่งไม่ได้เลือกไม้เลยนะ แต่ไม้กายสิทธิ์อะเลือกมัน จักรยานก็เหมือนกัน”

“เซี่ยยยย ชนลุก!” ผมเฉลอูทานดังหลังจากเพื่อนที่เป็นนักปั่นน้องเล็กให้คำแนะนำในการเลือกซื้อจักรยาน

“มึงไม่ต้องคิดมากหรอก เดินเข้าไปดูเลยว่าคันไหนมันส่งสายตาให้มึง ลูบๆ คลำๆ ตรงเบาแล้วรู้สึกว่าคุณตึงรับกับตรงนั้น จับแฮนด์ดูว่ามีพลังงานบางอย่างส่งถึงมือหรือเปล่า ตีนมึงรู้สึกยังไงเวลาเหยียบแล้วออกตัวปั่น มันเป็นเรื่องของ Connection ของแบบนี้เลือกให้กันไม่ได้หรอก”

KYO/TO/KYO

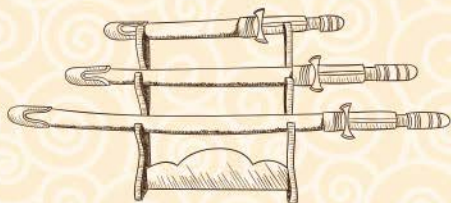
ปั่นเกียวโตไฟล์โตเกียว

จากกระทู้ท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยม ของพนักงานออฟฟิศธรรมดาผู้เลือกทำตามใจฝัน
ตัวคนเดียว ลุยเดี่ยวปั่นจักรยานเที่ยวในเกียวโตและโตเกียว เป็นเวลา 11 วัน
ถ่ายทอดใหม่เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กเรื่องสนุก บอกเล่าประสบการณ์แบบกวนนิดๆ ทะเล้นหน่อยๆ
ที่พร้อมสร้างแรงขับเคลื่อนให้ใครหลายๆ คนได้ลองหยุดพักจากชีวิตเดิม ๆ แล้วออกไปทำตามใจ

JAPAN

หมวดท่องเที่ยว

สำนักพิมพ์อิติตตา
ISBN 978-616-7063-88-1

229.-

BK 02

9 786167 063881